

PARTICIPAREA SPECIALISTULUI ÎN CADRUL PREZENTĂRII SPRE RECUNOAȘTERE

Iurie BULAI,
doctorand

SUMMARY

In the article are tackled the problem of forensic knowledge application peculiarities as well as and the difficulties during preparation and evolving presentation for recognition. The author contends the need to increase the involvement of forensic specialist in the presentation for recognition and the obtaining positive aspects when using all forensic recommendations.

Keywords: presentation for recognition, investigating officer, specialist.

REZUMAT

În articol se abordează problema particularităților aplicării cunoștințelor criminalistice și dificultățile întâlnite în timpul pregătirii și desfășurării prezentării spre recunoaștere. Autorul argumentează necesitatea sporirii implicării mai profunde și calitative a specialistului-criminalist în cadrul prezentării spre recunoaștere și aspectele pozitive ce vor fi obținute în cazul folosirii tuturor recomandărilor criminalistice.

Cuvinte-cheie: prezentare spre recunoaștere; ofițer de urmărire penală, specialist.

Introducere. Prezentarea spre recunoaștere este o acțiune de urmărire penală ce solicită din partea ofițerului de urmărire penală cunoștințe profunde în domeniul criminalisticii. Lipsa sau insuficiența acestora se soldează, de obicei, cu comiterea unor lacune și erori atât în cadrul pregătirii, cât și în procesul desfășurării prezentării spre recunoaștere. Implicarea specialistului și folosirea cunoștințelor sale profunde împreună cu recomandările criminalistice sînt cheia succesului desfășurării unei prezentări spre recunoaștere corecte, calitative și eficiente.

Una dintre acțiunile de urmărire penală des întâlnite este prezentarea spre recunoaștere. Acest aspect și faptul că este o acțiune strict reglementată de legislația procesual-penală ar fi trebuit să determine succesul acestei măsuri. Cu regret, practica judiciară denotă faptul că în desfășurarea acesteia frecvent se comit erori.

Necesitatea abordării uneia dintre acțiunile de urmărire penale frecvent întâlnite, precum și abordarea acesteia în cadrul doctrinei criminalistice și procesual-penale a determinat inițierea de către noi a analizării acestei instituții.

Scopul acestui articol este de a scoate în evidență rolul și locul specialistului-criminalist, modalitatea de utilizare eficientă a cunoștințelor și instrumentarului în vederea asigurării desfășurării eficiente și calitative a prezentării spre recunoaștere.

Materiale și metode aplicate. În cadrul cercetării am utilizat un șir

de metode: general științifică, logică, metoda statistică, caracterizată prin cercetarea practicii judiciare și elucidarea stării de fapt, caracteristice prezentării spre recunoaștere.

Rezultate obținute și discuții. unul dintre principiile ce stau la baza cercetării criminalistice este acela potrivit căruia orice activitate ilicită se consumă în timp și spațiu și lasă urme, ceea ce confirmă teza consacrată, și anume că nu există infracțiune perfectă [3, p. 70].

Urmele și mijloacele materiale de probă nu au valoare pentru cauză atîta timp cît nu au fost analizate, interpretate și valorificate pentru obținerea unui maximum de date menit să contribuie la clarificarea diferitor împrejurări referitoare la condițiile în care a fost săvîrșită infracțiunea, la făptuitori etc., în scopul aflării adevărului. Pentru valorificarea urmelor și a mijloacelor materiale de probă în scopul arătat, sînt necesare cunoștințe de specialitate și mijloace tehnice adecvate, pe care organul de urmărire penală, oricît ar fi de dotat, nu le posedă [4, p. 238-239].

Doctrina criminalistică califică drept probe nu numai mijloacele materiale ci și datele oferite de persoane care au perceput anterior circumstanțele comiterii infracțiunii, precum și participanții implicați și caracteristicile acestora. Una dintre modalitățile de valorificare a unui asemenea gen de informații este prezentarea spre recunoaștere.

În esență, *prezentarea spre recu-*

noaștere este o acțiune de urmărire penală cu caracter de identificare, desfășurată în scopul stabilirii de către persoana care recunoaște, în baza informației memorial fixate, a identității, asemănării sau deosebirii celui perceput anterior cu cel prezentat spre recunoaștere [5, p. 310].

Savanții B. Burdanova și I. Bîhovski (citați de S. Doraș) definesc prezentarea spre recunoaștere ca fiind: înfățișarea martorului, bănuțului sau învinutului, a persoanelor și obiectelor aflate într-un anumit raport de legătură cu infracțiunea săvîrșită, în vederea stabilirii dacă acestea sînt aceleași cu cele percepute anterior în împrejurări, direct sau indirect legate de activitatea ilicită a făptuitorului sau a altor persoane implicate [6, p. 3; 297].

Deoarece prezentarea spre recunoaștere este o acțiune de identificare, trebuie să fie respectate postulatele teoriei criminalistice cu privire la identificare. Una dintre premisele care trebuie să fie respectate pentru desfășurarea corectă a prezentării spre recunoaștere este acumularea de date complete, exacte și obiective cu privire la obiectele ce vor fi înaintate spre recunoaștere. La realizarea acestei măsuri contribuie desfășurarea audierii, al cărei scop este prevăzut de alineatul 1 art. 116 din CPP al RM (prezentarea spre recunoaștere) care stipulează: dacă este necesar de a prezenta spre recunoaștere martorului, părții vătămate, bănuțului, învinutului, organul de urmărire penală îi audiază pe aceștia asupra circumstanțelor

lor în care au văzut persoana, precum și asupra semnelor și particularităților distinctive după care ar putea să o recunoască [1].

Descrierea informației fixate memorial este o metodă de a o materializa, transforma într-o formă clară și accesibilă. Soluționarea acestei sarcini este însoțită de un șir de dificultăți pentru persoana audiată și pentru ofițerul de urmărire penală. În fața persoanei audiate stă sarcina de a reactualiza și menționa particularitățile care i s-au întipărit în memorie. Din punctul de vedere al psihologiei, este dificil a descrie detaliat particularitățile obiectului ce va fi prezentat spre recunoaștere.

În 87% din procesele-verbale de audiere a persoanelor, informația cu privire la semnalmentele persoanei ce va fi recunoscută avea un caracter general, în cel mai bun caz se indicau sexul, vârsta aproximativă, statura, constituția. În 8% din cazuri depozițiile erau mai detaliate, referindu-se la culoarea, lungimea părului, prezenței tatuajelor, cicatricelor; în 6% din cazuri se descriu elemente aparte ale exteriorului, oferind date cu privire la dimensiunile și forma anumitor elemente.

În nici un proces-verbal de audiere nu au fost depistate descrieri ale elementelor anatomice, cum ar fi fruntea, urechile, sprâncenele, particularitățile mersului, mimicii, gesturilor etc. Calitatea proastă a informației acumulate denotă pregătirea criminalistică joasă, caracterizată prin insuficiența cunoștințelor și aptitudinilor de descriere a exteriorului în conformitate cu regulile de întocmire a portretului verbal. Astfel, doar 4% din respondenți, la întrebarea ce tipuri de semnalmente cunosc, au indicat semne anatomice, dinamice, auxiliare și individuale, restul doar au menționat unele dintre ele. Starea deplorabilă la compartimentul menționării semnalmentelor se reflectă în faptul că 42% au indicat 7 semne, 24% – nu mai mult de 12 și doar 5% au menționat circa 15. Prelucrarea datelor arată că 68% din intervievați nu posedă terminologia unică utilizată la descrierea și definitivarea portretului verbal.

În procesele-verbale cercetate, depozițiile cu privire la semnalmente se refereau mai mult la circumstanțele infracțiunii și la afirmarea că persoana va putea recunoaște după statură, înfățișare. Asemenea tipuri de depoziții sînt

necalitative și folosirea lor pentru a le compara cu cele oferite la recunoașterea persoanei este imposibil. Asupra acestor circumstanțe indică și Curtea Supremă de Justiție, care menționează că procesul-verbal de prezentare spre recunoaștere în care, într-o formă generală, este fixat că partea vătămată recunoaște după vârstă și exterior, iar descrierea vârstei și exteriorului persoanei lipsesc, nu va avea caracter de probă [7, p. 3].

Persoana audiată întîmpină dificultăți la descrierea semnalmentelor, caracteristicilor persoanei, obiectului. Lipsa informațiilor, superficialitatea lor provoacă nesiguranța în recunoaștere, ezitări în declarație, incertitudine subiectivă (sentimentul incertitudinii) [8, p. 125].

Aceste carențe pot fi excluse prin implicarea specialistului care, la rîndul său, poate utiliza diferite scheme, imagini, elemente asociative, pentru a facilita reactivarea datelor memorizate cu privire la caracteristicile obiectelor percepute anterior; poate contribui la sporirea calității depozițiilor și datelor acumulate în ele. Implicarea specialistului este imperativă, dat fiind faptul solicitării de a fi utilizate un șir de ustensile care solicită cunoașterea aspectelor de manevrare eficientă a lor.

Posibilitatea implicării specialistului este consfințită și în legislația în vigoare. Astfel, Legea cu privire la expertiza judiciară, constatările tehnico-științifice și medico-legale nr. 1086 XIV din 23.06.2000 prevede expres în art. 1² că expertiza judiciară, constatarea tehnico-științifică și medico-legală se dispun în cazurile în care, pentru stabilirea circumstanțelor ce pot avea importanță probatorie în cauză penală, în cauză civilă, în cazurile cu privire la contravențiile administrative sau în alte situații de litigiu, sînt necesare cunoștințe speciale în domeniul tehnicii, medicinei, artei sau în alte domenii ale activității umane.

Dificultățile întîmpinate la descrierea celor percepute se explică prin erorile procesului de percepere, aspectele specifice memoriei fiecărei persoane, prin nivelul de intelect.

Capacitatea de verbalizare este o calitate esențială de care trebuie să ținem cont. Este adevărat că tot ceea ce percepem este denumit, dar atîta vreme cît nu sîntem obligați să relatăm verbal

evenimentele văzute și auzite (deci trăite), ele se transformă în sistemul limbajului interior, în forme prescurtate, oarecum „stenografiate” și neorganizate. Cînd însă trebuie să le povestim, e nevoie de încă o transpunere, de data aceasta în codul unui limbaj coerent logic-gramatical, care singur poate asigura transmisibilitatea informațiilor, a întregului mesaj. Această transpunere secundară (secundară doar în timp) evident că poartă în sine alți germeni de distorsionare [9, p. 128].

Investigațiile desfășurate de savanții-psihologi denotă faptul că vocabularul bogat al subiectului audiat îi va permite să memorizeze și să reproducă un număr mai mare de detalii. Își lasă amprenta asupra acestui aspect și nivelul de inteligență (studii), experiența de viață a persoanei.

Aceste elemente trebuie să fie luate în calcul de ofițerul de urmărire penală. În cadrul audierii, un rezultat mai pozitiv se va obține dacă ofițerul de urmărire penală va iniția un proces activ, caracterizat inițial prin stabilirea unui contact psihologic, desfășurarea audierii într-un tempou productiv, prin concretizare, sistematizare a datelor acumulate. Totodată, menționăm că este incorectă orientarea ofițerului de urmărire penală doar spre semnalmente individuale, fiind necesar, în opinia noastră, de creat un complex al semnalmentelor obiectului sau persoanei percepute anterior.

Reișind din cele menționate, considerăm oportună implicarea în toate cazurile a specialistului care posedă cunoștințe în domeniul habitologiei judiciare (din lat. *habitus* – aspect exterior al omului).

Acumularea și prelucrarea calitativă a datelor cu privire la caracteristicile obiectelor, spațiilor, persoanelor percepute anterior sînt posibile doar în cazul luării în calcul și cunoașterii proceselor psihice de percepere, memorizare, reactualizare a informației stocate. Persoanele descriu în mod diferit unele și aceleași semnalmente, caracteristici. Acest fapt impune imperial înțelegerea a ceea ce a dorit să comunice persoana audiată și la realizarea înțelegerii poate contribui implicarea specialistului. Savantul rus V.A. Obrazțov, care a analizat experiența polițiștilor americani privind modul de acumulare a informației cu privire

la exteriorul persoanei, menționează că în subdiviziunile polițienești din SUA martorii oculari ai infracțiunii sînt audiați cu privire la semnalmente de către polițiști-pictori profesioniști [10, p. 281].

În privința procesului de acumularea a datelor, rezultatele investigațiilor savanților din cadrul Universității Oregon, care ne oferă răspuns la întrebarea de ce datele oferite de martori sînt minime și se deosebesc de original. La poliție, martorilor le sînt puse întrebări-standard: infractorul este înalt sau josuș, avea sau nu mustăți, de ce culoarea era părul etc. Acest gen de întrebări blochează martorul, fără a-i permite să descrie persoana așa cum a perceput-o. Savanții americani propun ca audierea să fie efectuată într-o ambianță calmă, creînd o atmosferă de încredere și demonstrînd capacitatea de a asculta și a înțelege.

Regula de bază în tactica criminalistică este că, după stabilirea contactului psihologic, persoanei i se oferă posibilitatea de a relata liber circumstanțele faptei, mai ales semnalmente persoanei trebuie să fie stabilite corect și ample (să fie respectate cu strictețe regulile și cerințele tactice cu privire la datele constitutive de elaborare a portretului verbal), dat fiind faptul că oferă o serie de avantaje tactice, idee susținută de un șir de savanți [11, p. 160; 262-272; 520].

Este importantă stabilirea în cadrul audierii a factorilor subiectivi și obiectivi, care influențează asupra calității și deplinătății percepției [12, p. 153].

Ulterior ofițerul de urmărire penală, cu suportul specialistului care poate folosi imagini ale diferitor semnalmente (anatomice, auxiliare), vor completa descrierea, creînd acel complex necesar de semnalmente care va permite recunoașterea calitativă a persoanei.

Savantul rus O.A. Sokolova afirmă, pe bună dreptate, că implicarea specialistului la etapa de audiere și pe parcursul prezentării spre recunoaștere va contribui la acumularea unor date complete, la descrierea lor calitativă, obiectivă [13, p. 31].

Implicarea specialistului este condiționată și de realizarea unor sarcini de ordin tehnic, care depășesc atribuțiile ofițerului de urmărire penală. În unele cazuri, anumite persoane pot avea semnalmente deosebite, care fac

dificilă alegerea asistenților procedurali. Aceasta impune ca prezentarea să fie realizată după fotografie. Dacă persoana a memorizat un semn anumit în formă de cicatrice, traumă, defect anatomic din născare sau căpătat pe parcursul vieții, ofițerul de urmărire penală pune sarcina de a executa fotografiile ale părții corpului unde se află semnalmentul și de a le alege din ilustrații asemănătoare din literatura de specialitate din arhivele instituțiilor medicale. Din păcate, în practică se încalcă frecvent acest principiu. Astfel, în cazul prezentării spre recunoaștere pe viu se menționează că persoana a fost recunoscută după tatuaj sau după faptul că are trei degete la mînă, dar aceste amănunte nu sînt fixate prin fotografiere [14, p. 31].

Dacă recunoașterea se va efectua după semnalmente funcționale, specialistul trebuie să execute filmarea persoanelor care vor participa la prezentarea spre recunoaștere. Menționăm că în videogramă trebuie să fie fixate anume acele particularități (ale mersului, gesticulației etc.) care au fost memorizate de persoană.

În cazul necesității prezentării spre recunoaștere după voce și vorbire, specialistul trebuie să efectueze audiogramele pentru desfășurarea acțiunii de urmărire penală. După alegerea obiectelor cu care va fi prezentată persoana, specialistul pregătește mijloacele tehnico-criminalistice – de obicei, acestea sînt aparatul de fotografiat, fotografiile, aparatura video. Dacă se preconizează prezentarea spre recunoaștere cu folosirea aparatului video, în încăpere se instalează telemonitoare; dacă recunoașterea se va face după voce și vorbire, se instalează magnetofone și alte dispozitive de redare a vocii.

Fixarea audio sau video este rațional de folosit atunci cînd persoana care recunoaște este minoră sau în etate, ori se află la tratament în instituția medicală.

În conformitate cu art. 116 alin. (3) CPP RM, prezentarea se efectuează în afara vizibilității persoanei, într-o încăpere special amenajată, pentru a asigura securitatea persoanei ce recunoaște, precum și a exclude influența psihologică asupra ei. Utilajul special reprezintă un vitraliu din sticlă, o parte a căruia este o suprafață prelucrată, caracteristică unei oglinzi, vizualiza-

rea fiind posibilă doar dintr-o singură parte. Dotarea încăperii cu aparatul televizat oferă posibilitatea prezentării spre recunoaștere cu folosirea televizoarelor, monitoarelor care se află în altă încăpere. În astfel de cazuri este necesar ca să fie implicați doi specialiști, pentru a fixa mersul și rezultatele acțiunii de urmărire penală.

Fotografierea și filmarea video trebuie efectuate cu o iluminare suplimentară, luînd în considerație particularitățile aparatului care va fi folosit, ale încăperii în care va fi desfășurată recunoașterea.

La desfășurarea recunoașterii, obligațiunea specialistului este de a fixa mersul acțiunii de urmărire penală. Inițial obiectele prezentate se fixează împreună, ulterior obiectul recunoscut se fixează separat. Persoanele și cadavrele se fixează după regulile fotografiei signelitice, iar obiectele și documentele – după regulile fotografiei la scară. În ultimul caz, în fotografie trebuie să se vadă clar numerele fixate pe obiecte și etichetele anexate, cu inscripțiile de pe ele.

În filmarea video trebuie să fie reflectate condițiile în care a fost desfășurată recunoașterea, consecutivitatea desfășurării ei, comportamentul participanților la acțiunea de urmărire penală. Totodată, filmarea urmărește cîteva scopuri. Principalul este de a fixa ordinea procesuală de desfășurare, după cum am menționat mai sus, luîndu-se în considerație particularitățile (propunerea făcută persoanei de a ocupa locul pe care îl dorește, invitarea ei în încăperea special amenajată etc.), demonstrarea asemănării după semnalmente exterioare ale obiectelor sau persoanelor, fixarea momentului recunoașterii, reacția persoanei ce recunoaște, depozițiile sale, raportarea semnalmentelor comunicate de persoana care recunoaște la cele care sunt percepute. Pentru aceasta se folosesc posibilitățile filmării video, cum ar fi planul general, filmarea în plan general, în plan detaliat. Toate aceste măsuri solicită imperativ implicarea specialistului, ofițerul de urmărire penală nu trebuie să fie implicat în realizarea lor. Ofițerul de urmărire penală conduce acțiunile participanților și nu se poate abate pentru a efectua filmarea sincronizată.

Prezentarea spre recunoaștere se va efectua într-o încăpere destul de vastă,

unde să poate fi amplasat aparatul și alte ustensile necesare. Ofițerul de urmărire penală trebuie să informeze specialistul despre ordinea de desfășurare a acțiunii preconizate, împreună cu el determină punctele de unde se va efectua filmarea, durata fiecărui fragment, cadru-plan, ordinea de comunicare între ei; se discută semnele convenționale. Se stabilește îndeosebi cine și în ce moment trebuie să fie în cadru și la ce scară de filmare. Adunînd toți participanții la acțiunea de urmărire penală, în afară de cel ce recunoaște, care se află în altă încăpere, ofițerul dă un semnal specialistului să fixeze ambianța în care se va efectua prezentarea spre recunoaștere și persoanele prezente. Ofițerul de urmărire penală prezintă fiecare participant, determinînd statutul său procesual. Ulterior, el propune persoanei ce se va prezenta spre recunoaștere să se plaseze între alte persoane cu care va fi prezentată spre recunoaștere. La efectuarea acestei proceduri trebuie să fie fixate toate persoanele prezente, precum și faptul că persoana își alege locul după dorința sa.

După aceasta, în plan mărit și apoi mediu se fixează toate persoanele prezentate spre recunoaștere. Durata fragmentului trebuie să asigure clar, la demonstrarea videogramei, în ce constă asemănarea lor (vârsta, statura, semnalmente anatomice ale exteriorului, cele auxiliare etc.). Ulterior se fixează invitarea persoanei ce recunoaște în încăperea unde se va desfășura prezentarea spre recunoaștere. Ofițerul de urmărire penală atestă personalitatea celui care recunoaște și îi propune să răspundă dacă printre cei prezentați se află acel subiect cu privire la care persoana a depus depoziții.

După semnalul ofițerului de urmărire penală, specialistul fixează momentul recunoașterii, comportamentul participanților. Ulterior se fixează depozițiile persoanei care a recunoscut, după ce semnalmente a recunoscut, în plan mărit sincron se fixează semnalmente nominalizate. Este necesar de a definiativa videograma în cazul prezentării persoanelor luate la evidență, în cazul prezentării spre recunoaștere a cadavrelor, cînd a decedat un număr mare de oameni (accidente, catastrofe, acte teroriste), în cazurile în care nu este de dorit prezentarea pe viu (persoana ce va fi recunoscută este minoră, persoana

na ce recunoaște este partea vătămată care a suferit o traumă psihică sau fizică gravă, este o persoană grav bolnavă etc.). Videograma poate fi realizată nu numai la prezentarea spre recunoaștere a persoanelor, ci și a obiectelor, spre exemplu, dacă se preconizează prezentarea spre recunoaștere a obiectelor cu o gamă de culori complexă sau care au un desen complicat al materialului, care este dificil de redat verbal sau prin fotografii alb-negru.

Dacă se efectuează recunoașterea după voce, specialistul trebuie să asigure înscrierea astfel încît să excludă eventualele disonanțe audio. Persoanele prezentate, persoana care recunoaște sunt amplasate astfel față de utilajul tehnic, încît acesta să asigure o înscriere calitativă a audiogrammei.

Dacă se efectuează prezentarea spre recunoaștere a animalelor, se recomandă fotografierea și imprimarea în culori, în vederea prezentării clare a culorii, formei și localizării unor particularități – specie, rasă, pete de anumiți culorii etc.

Concluzii. În informațiile prezentate este menționată întreaga gamă de acțiuni care trebuie realizate afît de către ofițerul de urmărire penală, cît și de specialistul-criminalist. Analiza procesului și a acțiunilor specifice desfășurate în cadrul prezentării spre recunoaștere demonstrează că succesul poate fi atins doar în cazul unei cooperări a ofițerului de urmărire penală cu specialistul, cooperare bazată pe analiză, organizare, planificare și dirijare minuțioasă a măsurilor preconizate și a persoanelor implicate. Toate acestea solicită un nivel înalt de pregătire profesională, cunoașterea aspectelor tehnico-tactice specifice derulării și fixării acțiunilor de urmărire penală.

Implicarea unui specialist-criminalist, cu cunoștințe temeinice și instrumental tehnico-metodologic, reprezintă un deziderat care asigură desfășurarea eficientă, calitativă și operativă a instituției prezentării spre recunoaștere și implică a procesului de urmărire penală.

Recenzent:
Gheorghe GOLUBENCO,
doctor în drept,
conferențiar universitar

Referințe bibliografice

1. *Codul de procedură penală al Republicii Moldova.*
2. *Legea cu privire la expertiza judiciară, constatările tehnico-științifice și medico-legale*, nr. 1086 XIV din 23.06.2000.
3. Aioanițoiaie, C.; Sandu, I., *Tratat de criminalistică*. Oradea: Editura Carpați, 1992, p. 238, după Ion R. Constantin. *Unele metode și principii ale criminalisticii*. În: Școala românească de criminalistică, București 1975, p. 70.
4. Aioanițoiaie, C., Sandu, I., *op.cit.*, p. 238-239.
5. Doraș, S. *Criminalistica*. Chișinău: Editura Cartea Juridică, 2011, p. 427, după Б. Бурданова, И. Быховский. *Предъявление для опознания на предварительном следствии*. 1975, p. 3; И. Ф. Герасимов, Л. Я. Драпкин. *Тактика предъявления для опознания. Криминалистика*. Москва, p. 297.
6. Бурданова, Б.; Быховский, И., *op.cit.*, p. 3.
7. *Buletinul Curții Supreme de Justiție*.
8. Zdreanghea, V.; Mitrofan, N.; Butoi, T., *Psihologie judiciară*. București: Editura Șansa, 1992, p. 125.
9. *Ibidem*, p. 128.
10. Образцов, В. А., *Криминалистика: курс лекций*. Москва, 1996, с. 281.
11. C., Aioanițoiaie; Sandu, I., *op.cit.*, p. 160, Mircea, Ion, *Criminalistica*. Ed. a II-a, București: Editura Lumina Lex, 2001, p. 262-272; Образцов, В. А., *Криминалистика*. Москва: Издат. Юрист, 2001, с. 520.
12. Россинская, Е. Р., *Криминалистика*. Москва: Издат. Юнити, 2001, с. 211, C. Aioanițoiaie, C.; Sandu, I., *op.cit.*, p. 153.
13. Соколова, О. А., *Проблемы использования данных габитологии при предъявлении для опознания живых лиц*. В: Вопросы криминалистики и судебной экспертизы: Труды Академия управления, МВД, России, М., 2003, с. 31.
14. Dosar penal nr. 2006038185, instrumentat de CPs. Buiucani; dosar penal nr. 2006030617, instrumentat de CPs Buiucani.